

Ibrica Jusić

na Dubrovačkim je ljetnim igrama proslavio 60. godina karijere

Da nisam zasvirao na skalinama, nego otišao za Njemačku, možda biste danas sjedili na mojim sicevima

VELIKI ŠANSONIJER IBRICA JUSIĆ karijeru je počeo graditi u Dubrovniku, živio je u Francuskoj i Švedskoj gdje je nastupao na prestižnim svjetskim pozornicama, a sve je, kaže, napravio svojim rukama, bez menadžera i poguranaca

Tea Radović

Više od pola stoljeća djelovanja na Dubrovačkim ljetnim igrama i 60. godina karijere u ponedjeljak je proslavio šansonijer Ibrica Jusić. Njegovo je ime svijetu dobro znano, a u rodnom ga je Dubrovniku dočekao prepun Knežev dvor u kojemu je izveo program "Od Shakespeara do sevdaha". S legendarnim Ibricom Jusićem razgovarali smo o počecima karijere, životu u Francuskoj, ali i mirovini koju ne planira tako skoro.

Na dubrovačkim ste skalinama prvi put zasvirali 1965., kako se to dogodilo?

Sve je zapravo počelo kada sam došao iz vojske i htio sam ući u Labirint bar u kojemu sam prije vojske, sa svojim pokojnim bratom Delom, koji mi je bio veliki uzor, vježbao kontrabas. Međutim, nisam imao novca ni da pojedem porciju graha u samoposluzi, a kamoli da platim ulaznicu za Labirint. Tako sam sjeo na skaline, došla su dva mlada para, a meni je srce bilo veliko kao planina jer me netko slušao. Zamolili su me da dođem i sutra, a nakon sutra to je postalo preksutra i tako se nastavljalo. Mene dragi Bog nije stavio ni na skaline svetoga Vlaha, ni ispred Kneževa dvora, ni ispod zvonika, nego me stavio baš na moje skaline dominikanaca koji su me štitali kad su me neki Dubrovčani htjeli potjerati sa skalina, a poslije se sve dogodilo spontano.

Kako to mislite spontano?

Gospoda Jagoda Buić, naša velika pokojna likovna umjetnica koja je meni bila kao druga majka, jednoga je dana na Stradunu sreća Peru Gotovca, skladatelja i dirigenta, i rekla mu "Dodaj danas u ponoć na skaline, ima tamo jedan mali mulac koji svira, moglo bi biti nešto od njega." Ja sam tada trebao sam ići u Njemačku i raditi kao tapetar u Volkswagenu, međutim nakon dvije ispijene kave s Perom na terasi gradske

kavane, pala je odluka da ne idem u Njemačku. Da sam otišao, možda bi danas sjedili na mojim sicevima, tko zna.

Koji su vaši glazbeni uzori?

Brat mi je bio veliki uzor. Volim reći da me nikada nije naučio držati gitaru u ruci, ali bilo ga je dovoljno gledati i slušati da pokupiš stvari od njega, ali zapravo, moj najveći uzor bio je najveći tenor svih vremena – Enrico Caruso. Također, godinama sam slušao pjesmu "Caruso" talijanskog pjevača Lucija Dalla, koji mi je isto bio jedan od uzora jer se nikada nisam zakačio za jednoga pjevača, već je tu više ljudi koji su me inspirirali. Trebalo mi je dugo vremena da shvatim da je "Caruso" pjesma posvećena mom najvećem uzoru, a danas kada je pjevam, osjećam se kao da ponovno čitam Carusovu autobiografiju koju sam pročitao još kao dijete.

Kao dijete pjevali ste u dubrovačkom kazalištu, a poslije ste bili u odgojnom domu.

Tako je, bio sam prvak kazališta, pa je jedna strana Straduna govorila da sam talentiran, a druga strana govorila je da sam razbojnik. Da se to ne bi nastavilo, jednoga sam dana rekao mami da idem u dom, gdje sam i otišao s 14 godina, točnije bio je to odgojni zavod za mušku djecu. Taj me je dom spasio i zato o tome govorim bez imalo srama i nelagodje. Prije nekoliko godina imao sam vrlo emotivni koncert u Malome Lošinju koji se održao u ulici koju sam u mladosti prešao nebrojeno mnogo

Pokojni brat Delo rekao mi je kako me neće uzeti u Dubrovačke trubadure zbog mog prejakog karaktera

puta jer je na vrhu ulice bio dom, a na dnu škola.

Vaš je pokojni brat Delo vodio Dubrovačke trubadure, no vi nikada niste bili dio toga. Kako to?

Mene su zvali samostalni dubrovački trubadur. Ja sam želio biti sa svojim bratom i to mi je bio san, ali me on nije htio primiti u Dubrovačke trubadure. Jednom smo prigodom to raspravili i tada mi je rekao: "Ibrice, ti si prejaka osoba i karakter da bi se uklopio u grupu." Da sam ja bio u Trubadurima, stalno bih predlagao svoje ideje, što bi dovelo do barufe. Nije to bio nikakav antagonizam, ali Delo je smatrao da je mene bolje pustiti u samostalne vode.

Neko ste vrijeme proveli i u Parizu...

Otišao sam u Pariz uoči hrvatskog proljeća. Ondje sam išao učiti, a karijera u Parizu je jedna zafrknuta stvar, rekao bih, jer ondje morate doći kao tek punoljetan i talentiran mladić, a naposljetku vam prođe cijeli život i sa 70 se pitate gdje je taj život otišao. Svom srećom, shvatio sam to na vrijeme, pa sam se nakon gotovo pet godina u Parizu vratio u Zagreb, ali ponovno sam otišao 1979. kada me francuski producent Jacques Chancel, koji je snimao emisiju "Le grand échiquier" ("Velika šahovska ploča"), pozvao da budem u emisiji koja ide na Badnjak. Taj sam put u Francuskoj ostao devet godina, ali sam od 1985. imao boravak i u Švedskoj gdje sam za godinu dana prošao njihove najprestižnije pozornice. Zamislite samo, jedan petak nastupao sam ja, a sljedećeg petka nastupali su Bob Dylan i Santana koji su tada imali zajedničku turneju po svijetu.

Kakvu glazbu preferirate za slušanje?

Kad idem kroz Bosnu, slušam sevdah, a cajke da ne zaspim za volanom i smijem se smiješnim tekstovima. S druge strane, slušam jazz i klasiku, a kada najavljujem sevdah, uvijek kažem

kako mi je drago što sam se rodio u Dubrovniku jer je to grad u kojemu smo odrastali uz talijansku kanconu, ali i uz sevdah zbog mostarskog podrijetla. Napravio sam i dva nosača zvuka u suradnji s našim velikim glazbenikom, a danas i mojim velikim prijateljem, Elvisom Stanićem. Prvi "Amanet" imao je predivan odjek, čak smo bili i na velikom Montreaux Jazz Festivalu u Švicarskoj. Bilo je interesantno kada je glazbeni kritičar Ante Batinić upitao producenta zašto su me pozvali, a on je rekao kako su u mojoj glazbi prepoznali slavensku dušu i bosanske emocije.

Kroz život vas vjerno prate i psi. Odakle ta ljubav?

Kao dijete sanjao sam o tome da imam vučjaka, odnosno njemačkog ovčara. Evo danas imam, što bi rekli u Dubrovniku, i kučka i mačka, pa se njih svoje igraju dok ja sviram gitaru i gledam njihove vragolije. Kada se vozim, mačak mi sjedi u krilu, a Simba sjedi pored mene. Oni su sastavni dio mog života i ne znam kako bi bilo da njih nema. Simba je japanska akita i moj peti pas u životu, to je jednostavno potreba koju imam.

Ove godine punite 80. Blizi li se kraj koncertima?

U životu sam na vrijeme shvatio da je bolje biti vuk samotnjak nego nečija ovca. Zamislite samostalno 60 godina voditi svoju karijeru – bez menadžera, bez poguranaca, bez kurvarluka, bez podmičivanja i korupcije. Sretan sam što sam prošao sve ove godine koje imam iza sebe, a nakon proslave 60. godišnjice karijere, 8. kolovoza ću u ponoć napraviti zabavu na mojim skalinama kako bi i tamo to proslavili. Ako mi je dragi Bog dao malo talenta, onda mi je dao i zadaću da to dijelim s ljudima koji me žele slušati. Dok budem mogao hodati, bit ću na pozornici. To je naravno sve teže i teže zbog godine proizvodnje, ali glas me još uvijek služi, kao i gitara, tako da karavana Ibrica Jusić, mačak i pas ide dalje. ●